

## [Carlsen-Skiødt.]

Jeg vil anbefale, at det foreliggende Lovforslag ikke bliver til Lov.

**Fibiger:** Det lader til, at Meningerne om det foreliggende Lovforslag er ret divergerende, og det forstaar jeg godt, for dette Forslag betyder et fuldkomment Brud med, hvad der hidtil har været Tilfældet angaaende Helligdagsfreden. Naar man tidligere har behandlet Lovforslag om den offentlige Fred paa Folkekirkens Helligdage, har en enstemmig Rigsdag været af den Opfattelse, at det var nødvendigt at have særlige Bestemmelser angaaende Søn- og Helligdage, hvorved det netop blev pointeret, at der skulde være Forskel paa Hverdage og Søn- og Helligdage, og at Samfundet var interesseret i, at der fandtes Foranstaltninger, som gjorde, at der over hele Landet hvilede Helligdagsfred og større Ro end paa Hverdage, saaledes at det var let at se, at det var et kristent Land, man levede i.

Den højtærede Justitsminister siger ogsaa i sin Fremsettelsestale, at man har hidtil ment, at det var nødvendigt at gaa frem efter dette Princip, men at man nu vil bryde det, og at man ikke behøver at have den Slags Bestemmelser; det eneste, man maa sørge for, er, at de offentlige Gudstjenester ikke forstyrres. Lovforslaget giver i det hele taget Udtryk for, at Forholdene har forandret sig saa meget — jeg maa sige til det værre —, at Opfattelsen i den danske Rigsdag nu skulde være blevet den, at man bare kunde give frit Slag — og vilde give frit Slag — baade Lørdagstenerne og Søn- og Helligdage for alle mulige Forlystelser, for Drikkeri o. s. v., at man ikke behøvede at tage noget Hensyn.

Jeg vil udtale min dybeste Beklagelse af, at et Lovforslag med et saadant Indhold er blevet fremsat i den danske Rigsdag. Jeg kan forstaa, at der sker Henvendelser fra „Den personlige Friheds Værn“, fra Restauratører o. s. v. om en Udvidelse af Forlystelseslivet og Drikkeriet, og at man fra den Side mener, at den Slags maa blive den enkeltes Ansvar, at her maa den enkelte gøre, som han vil. Jeg forstaar, som sagt, at Restauratører og Beværtere kan ønske saa frit Slag som muligt, men det forekommer mig mærkeligt, at den højtærede Justitsminister har efterkommet disse Henstillinger uden at spørge andre, som dog ogsaa kunde være interesseret i, hvorledes Søn- og Helligdagene forløber. Jeg mener, at det vilde være naturligt, at man, inden man gaar videre, spørger Menighedsraadene Lan-

det over, der jo nok kan have en virkelig begrundet Mening om dette Spørgsmaal, hvorvidt de ønsker, at der skal ske en Udvidelse af de bestaaende Forhold, eller om der maaske snarere skulde foretages flere Indskrænkninger. For det kan da ikke være Formaalet, at der alene skal foretages Udvidelser paa de Omraader, som hindrer Helligdagsfreden!

Efter min Mening vil Lovforslaget, hvis det bliver ophøjet til Lov, hindre, hvad jeg forstaar ved Helligdagsfred, den Fred, hvorved det skal kunne kendes for Folk, der kommer udefra, at det danske Folk som Samfund vil vise, at det virkelig forstaar Betydningen af at holde Søndag. Der er jo ogsaa nogle, der vil komme til at lide under, at man udvider Adgangen til Drikkelag, Forlystelser og lignende, Dyrehavsbakke, og hvad der ellers kan være af Halløj, som man finder det formaalstjænligt at have om Søndagen.

Jeg stiller altsaa det Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister, om han er villig til at rette en Forespørgsel til Landets Menighedsraad om, hvordan de ser paa dette Spørgsmaal. Endvidere spørger jeg den højtærede Justitsminister, om han ikke vil forhøre i den nedsatte Alkoholkommission, hvad man der mener om dette Forhold. Denne Kommission har til Op-gave at fremkomme med Ændringer til Beværterloven; det kunde jo tænkes, at der var en Del, som mente, at der burde foretages Indskrænkninger i Stedet for Udvidelser. Og jeg kan godt give Tilslutning til den ærede Ordfører for Det radikale Venstre, der udtalte, at man skulde snarere høre op med Drikkeriet end at udvide det med Musik Lørdag Aften. Der har ogsaa været det Spørgsmaal fremme tidligere, om man ikke overhovedet skulde have Forbud mod Udskænkning af spirituøse Drikke om Søndagen og Lørdag Aften; jeg tror, det vilde være en bedre Foranstaltning for det danske Samfund end det, som her foreslaas.

Det kan være, jeg er lidt skarp i mine Udtalelser vedrørende disse Ting, men jeg kan sige, at det ikke for mig er et Spørgsmaal som saa mange andre, noget, man kan tage, som det kommer, og forhandle om, og jeg kan sige, at jeg staaar ikke ene om det, for det er noget, der gaar langt ind i store Kredse i vort Land, der ser med megen Bekymring paa den Udvikling, der foregaar her i Danmark, ikke alene med Hensyn til dette Spørgsmaal, men med Hensyn til mange andre Værdier, som man ikke mere vil regne med fra offentlig Side.

Der er et gammelt Bud, der dog ikke er